Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (първи състав)

26 март 2020 година*

„Преюдициално запитване — Рамково решение 2008/947/ПВР — Взаимно признаване на съдебни решения и решения за пробация — Приложно поле — Съдебно решение, с което се налага наказание лишаване от свобода с отложено изпълнение — Пробационна мярка — Задължение за въздържане от извършване на ново престъпление — Задължение със законов произход“

По дело C-2/19

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Riigikohus (Върховен съд, Естония) с акт от 11 декември 2018 г., постъпил в Съда на 4 януари 2019 г., в рамките на наказателно производство срещу

A. P.

СЪДЪТ (първи състав),

състоящ се от: J.-C. Bonichot, председател на състава, M. Safjan, L. Bay Larsen (докладчик), C. Toader и N. Jääskinen, съдии,

генерален адвокат: M. Bobek,

секретар: C. Strömholm, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 14 ноември 2019 г.,

като има предвид становищата, представени:

– за A. P., от M. Lentsius и G. Sile, vandeadvokaadid,

– за естонското правителство, от N. Grünberg, в качеството на представител,

– за латвийското правителство, от V. Soņeca, L. Juškeviča и I. Kucina, в качеството на представители,

– за унгарското правителство, от M. Z. Fehér, както и от M. M. Tátrai и V. Kiss, в качеството на представители,

* Език на производството: естонски.

– за полското правителство, от B. Majczyna и J. Sawicka, в качеството на представители,

– за Европейската комисия, от S. Grünheid и K. Toomus, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 6 февруари 2020 г.,

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на Рамково решение 2008/947/ПВР на Съвета от 27 ноември 2008 година за прилагане на принципа за взаимното признаване към съдебни решения и решения за пробация с оглед на надзора върху пробационните мерки и алтернативните санкции (ОВ L 337, 2008 г., стр. 102).

2 Запитването е отправено в рамките на производство за признаване в Естония на съдебно решение на Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesa (Районен съд Рига, община Латгале, Латвия), с което на A. P. е наложено наказание лишаване от свобода за срок от три години, чието изпълнение е спряно.

Правна уредба

Правото на Съюза

3 Съображения 8 и 24 от Рамково решение 2008/947 гласят следното:

„8) Целта на взаимното признаване и надзора върху наказания с отложено изпълнение, условни/отложени осъждания, алтернативни санкции и решения за условно освобождаване е да се подобрят възможностите на осъденото лице за приобщаване в обществото, като му се позволи да запази своите семейни, езикови, културни и други връзки, а също и да се подобри следенето за изпълнение на пробационните мерки и алтернативни санкции с оглед на предотвратяване на рецидивизма, като така отдава дължимото внимание на защитата на жертвите и на обществеността.

[…]

24) Тъй като целите на настоящото рамково решение, а именно улесняване на социалната рехабилитация на осъдените лица, подобряване на защитата на пострадалите и обществеността и улесняване на приложението на подходящи пробационни мерки и алтернативни санкции по отношение на нарушители, които не живеят в държавата на осъждането, не могат да бъде постигнати в достатъчна степен от самите държави членки предвид трансграничното естество на разглежданите случаи, а следователно поради мащаба на действията могат да бъдат постигнати по-успешно в равнището на Съюза, Съюзът може да приеме мерки в съответствие с принципа на субсидиарност […]“.

4 Член 1, параграфи 1 и 2 от това рамково решение гласи:

„1. Настоящото рамково решение има за цел да улесни социалната рехабилитация на осъдените лица, да подобри защитата на жертвите и на обществеността и да улесни приложението на съответните пробационни мерки и алтернативни санкции по отношение на нарушителите, които не живеят в държавата на осъждане. С оглед на постигането на тези цели настоящото рамково решение установява правила, съгласно които държава членка, различна от държавата членка, в която е осъдено съответното лице, признава съдебни решения и, когато е приложимо, решения за пробация, упражнява надзор върху пробационните мерки, наложени въз основа на съдебно решение или върху алтернативните санкции, предвидени в такова съдебно решение, и взема всички други решения, свързани с това съдебно решение, освен ако в настоящото рамково решение не е предвидено друго.

2. Настоящото рамково решение се прилага единствено за:

а) признаването на съдебни решения, и когато е приложимо, на решения за пробация;

б) прехвърлянето на отговорност относно упражняването на надзор върху пробационни мерки и алтернативни санкции;

в) всякакви други решения, свързани с тези по букви а) и б),

както е описано и предвидено в настоящото рамково решение“.

5 Член 2, точки 1—4 и 7 от посоченото рамково решение има следното съдържание:

„За целите на настоящото рамково решение:

1) „съдебно решение“ означава окончателно решение или разпореждане на съд на издаващата държава, с което се установява, че определено физическо лице е извършило престъпление и му се налага:
   а) наказание лишаване от свобода или всякаква мярка, включваща лишаване от свобода, ако въз основа на това съдебно решение или на последващо решение за пробация е разрешено условно освобождаване;
   б) наказание с отложено изпълнение;
   в) условно/отложено осъждане;
   г) алтернативна санкция;

2) „наказание с отложено изпълнение“ означава наказание лишаване от свобода или всяка мярка, включваща лишаване от свобода, чието изпълнение е условно отложено, изцяло или частично, когато наказанието е наложено с постановяване на една или повече пробационни мерки. Такива пробационни мерки могат да бъдат предвидени в съдебното решение или определени в отделно решение за пробация, взето от компетентен орган;

3) „условно/отложено осъждане“ означава съдебно решение, при което налагането на наказание е условно отложено чрез налагане на една или повече пробационни мерки, или при което са наложени една или повече пробационни мерки вместо наказание лишаване от свобода или мярка, включваща лишаване от свобода. Такива пробационни мерки могат да бъдат предвидени в самото съдебно решение или да бъдат определени в отделно решение за пробация, взето от компетентен орган;

4) „алтернативна санкция“ означава санкция, различна от наказание лишаване от свобода, мярка, която включва лишаване от свобода, или имуществена санкция, с която се налагат задължение или предписание;

[…]

7) „пробационни мерки“ означава задължения и предписания, наложени от компетентен орган на физическо лице в съответствие с националното законодателство на издаващата държава, във връзка с наказание с отложено изпълнение, условно/отложено осъждане или условно освобождаване“.

6 Член 4 от същото рамково решение предвижда:

„1. Настоящото рамково решение се прилага към следните пробационни мерки или алтернативни санкции:

а) задължение за осъденото лице да информира определен орган за всяка промяна в мястото си на пребиваване или местоработата си;

б) задължение да не посещава определени населени места, места или определени райони в издаващата или изпълняващата държава;

[…]

г) предписания, свързани с поведението, пребиваването, образованието или обучението, дейностите за отдих, или съдържащи ограничения или условия във връзка с извършването на професионална дейност;

[…]

е) задължение да избягва контакти с определени лица;

ж) задължение да избягва контакти с определени предмети, които осъденото лице е използвало или е вероятно да използва с оглед на извършването на престъпление;

[…]

2. При изпълнението на настоящото рамково решение всяка държава членка нотифицира Генералния секретариат на Съвета за това върху кои пробационни мерки и алтернативни санкции, освен посочените в параграф 1, има готовност да упражнява надзор. Генералният секретариат на Съвета осигурява достъп на всички държави членки и на Комисията до получената информация“.

7 Член 6, параграфи 1 и 2 от Рамково решение 2008/947 гласи:

„1. Когато в изпълнение на член 5, параграф 1 или 2 компетентният орган на издаващата държава изпраща съдебно решение и, когато е приложимо, решение за пробация на друга държава членка, той гарантира, че то е придружено от удостоверение, чийто образец е даден в приложение I.

2. Съдебното решение и, когато е приложимо, решението за пробация, придружени от удостоверението, посочено в параграф 1, се изпращат от компетентния орган на издаващата държава директно на компетентния орган на изпълняващата държава по начин, който позволява писмено документиране, и при условия, даващи възможност на изпълняващата държава да установи истинността на тези документи. Оригиналът на съдебното решение и, когато е приложимо, решението за пробация или техни заверени преписи, както и оригиналът на удостоверението, се изпращат на компетентния орган на изпълняващата държава при искане от негова страна. Всички официални съобщения също се извършват пряко между посочените компетентни органи“.

8 Член 8, параграф 2 от Рамковото решение има следното съдържание:

„Компетентният орган на изпълняващата държава може да отложи решението за признаване на съдебното решение, и когато е приложимо, на решението за пробация, в случай че посоченото в член 6, параграф 1 удостоверение е непълно или очевидно не съответства на съдебното решение, или когато е приложимо, на решението за пробация, до изтичане на разумен срок, определен за допълване или поправка на удостоверението“.

9 Член 11, параграф 1, буква а) и параграф 3 от посоченото рамково решение гласи:

„1. Компетентният орган на изпълняващата държава може да откаже да признае съдебното решение, или когато е приложимо, решението за пробация, както и да откаже да поеме отговорност за надзор върху пробационни мерки или алтернативни санкции, ако:

а) удостоверението, посочено в член 6, параграф 1, е непълно или има явно несъответствие между него и съдебното решение или решението за пробация, и не е било допълнено или поправено в рамките на определен от компетентния орган на изпълняващата държава разумен срок;

[…]

3. В случаите, посочени в параграф 1, букви а), б), в), з), и), й) и к), преди да бъде взето решение за отказ от признаване на съдебното решение, или когато е приложимо, решението за пробация, и от поемане на отговорност за надзор върху пробационни мерки и алтернативни санкции, компетентният орган на изпълняващата държава се свързва по подходящ начин с компетентния орган на издаващата държава и при необходимост отправя искане до последния да му предостави без отлагане цялата необходима допълнителна информация“.

10 Член 14, параграф 1 от същото рамково решение предвижда:

„Компетентният орган на изпълняващата държава е компетентен да вземе всички последващи решения, свързани с наказание с отложено изпълнение, условно освобождаване, условно/отложено осъждане и алтернативна санкция, по-специално в случай на неизпълнение на пробационна мярка или алтернативна санкция, или ако осъденото лице извърши ново престъпление.

Такива последващи решения включват по-специално:

а) промяна в задълженията или предписанията, включени в пробационната мярка или алтернативната санкция, или промяна в продължителността на срока на пробацията;

б) отмяна на отлагането на изпълнението на съдебното решение или отмяна на решението за условно освобождаване; и

в) налагане на наказание лишаване от свобода или на мярка, включваща лишаване от свобода, в случай на алтернативна санкция или на условно/отложено осъждане“.

11 Член 20, параграф 2 от Рамково решение 2008/947 гласи:

„Ако спрямо съответното лице е в ход ново наказателно производство в издаващата държава, компетентният орган на издаващата държава може да поиска от компетентния орган на изпълняващата държава да прехвърли компетентността по отношение на надзора върху пробационните мерки или алтернативните санкции, както и на всички последващи решения, свързани със съдебното решение, обратно на компетентния орган на издаващата държава. В такъв случай компетентният орган на изпълняващата държава може да прехвърли компетентността на обратно на компетентния орган на издаващата държава“.

Естонското право

12 Член 73, параграф 1 от Karistusseadustik (Наказателен кодекс) има следното съдържание:

„Ако, след като вземе предвид обстоятелствата във връзка с извършеното престъпление и личността на извършителя, съдът приеме, че изтърпяването на наложеното наказание лишаване от свобода за определен срок или плащането на глоба от извършителя не е целесъобразно, може да разпореди изпълнението на наложеното наказание да бъде отложено изцяло или отчасти. Изпълнението на наказанието може да бъде отложено изцяло, ако не е предвидено друго в особената част на настоящия кодекс. При условно осъждане наложеното наказание не се изпълнява изцяло или отчасти, ако извършителят не извърши ново умишлено престъпление по време на определения от съда изпитателен срок […]“.

Спорът в главното производство и преюдициалният въпрос

13 С решение от 24 януари 2017 г. Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesa (Районен съд Рига, община Латгале) осъжда A. P. на три години лишаване от свобода, като изпълнението на това наказание е спряно.

14 На 22 май 2017 г. Justiitsministeerium (Министерство на правосъдието, Естония) изпраща на Harju Maakohus (Първоинстанционен съд Харю, Естония) искане от компетентните латвийски органи за признаване и изпълнение на това решение в Естония.

15 С определение от 16 февруари 2018 г. Harju Maakohus (Първоинстанционен съд Харю) уважава това искане.

16 По жалба, подадена от A. P., Tallinna Ringkonnakohus (Апелативен съд Талин, Естония) потвърждава това определение с определение от 21 март 2018 г.

17 A. P. подава жалба срещу последното определение пред запитващата юрисдикция.

18 С оглед на решението от 24 януари 2017 г. на Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesa (Районен съд Рига, община Латгале) тази юрисдикция приема, че спирането на изпълнението на наказанието, наложено на A. P., зависи само от задължението по член 73, параграф 1 от естонския наказателен кодекс осъденият да не извърши ново умишлено престъпление.

19 Освен това запитващата юрисдикция счита, че такова задължение не съответства на нито една от пробационните мерки или алтернативни наказания по член 4, параграф 1 от Рамково решение 2008/947.

20 Естонското право допуска признаването на съдебно решение по силата на това рамково решение само ако с него се налага поне една от тези пробационни мерки или едно от тези алтернативни наказания, поради което запитващата юрисдикция иска да се установи дали посоченото рамково решение трябва да се тълкува в смисъл, че предвижда признаването на присъда като произнесената на 24 януари 2017 г. от Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesa (Районен съд Рига, община Латгале).

21 При тези обстоятелства Riigikohus (Върховен съд, Естония) решава да спре производството и да постави на Съда следния преюдициален въпрос:

„Следва ли да се счита, че признаването на постановена в държава членка присъда и надзорът върху изпълнението ѝ са в съответствие с Рамково решение [2008/947] и когато с посочената присъда се отлага изпълнението на наказанието лишаване от свобода на условно осъдено лице, без да му се налагат допълнителни задължения, така че единственото задължение на осъденото лице е да не извършва ново умишлено престъпление през изпитателния срок (става въпрос за отлагане на изпълнението на наказанието при условно осъждане по смисъла на член 73 от Karistusseadustik [естонският наказателен кодекс])?“.

По преюдициалния въпрос

По допустимостта

22 Латвийското правителство изтъква, че поставеният въпрос е недопустим, тъй като актът за преюдициално запитване се основава на неправилно тълкуване на латвийското право, което позволявало да се заключи, че не е налице действителен висящ спор пред запитващата юрисдикция.

23 В това отношение то поддържа, на първо място, че запитващата юрисдикция неправилно приема, че A. P. е длъжен единствено да се въздържа от извършване на ново умишлено престъпление през изпитателен срок, при положение че латвийското право допуска изтърпяване на отложеното наказание и в случай на неумишлено престъпление и че това право налага автоматично определени пробационни мерки на осъдените на условно лишаване от свобода лица.

24 На второ място, това правителство поддържа, че съгласно член 8, параграф 2 и член 11, параграф 1, буква а) и параграф 3 от Рамково решение 2008/947 естонските юрисдикции е трябвало да приканят съдилищата на издаващата държава да им предоставят цялата необходима информация за попълване на удостоверението, което съгласно член 6, параграф 1 от това рамково решение придружава присъдата, изпратена от латвийския компетентен орган. Ако запитващата юрисдикция беше изпълнила това задължение, тя щяла да установи липсата на висящ спор в главното производство.

25 Съгласно постоянната практика на Съда в рамките на сътрудничеството между него и националните юрисдикции, въведено с член 267 ДФЕС, само националният съд, който е сезиран със спора и трябва да поеме отговорността за последващото му съдебно решаване, може да прецени — предвид особеностите на делото — както необходимостта от преюдициално решение, за да може да се произнесе, така и релевантността на въпросите, които поставя на Съда. Следователно, щом като поставените въпроси се отнасят до тълкуването на правото на Съюза, Съдът по принцип е длъжен да се произнесе (решение от 4 декември 2018 г., Minister for Justice and Equality и Commissioner of An Garda Síochána, C-378/17, EU:C:2018:979, т. 26 и цитираната съдебна практика).

26 Оттук следва, че въпросите относно правото на Съюза се ползват с презумпция за релевантност. Съдът може да откаже да се произнесе по отправеното от национална юрисдикция преюдициално запитване само когато е съвсем очевидно, че исканото тълкуване на правото на Съюза няма никаква връзка с действителността или с предмета на спора в главното производство, когато проблемът е от хипотетично естество или когато Съдът не разполага с необходимите данни от фактическа и правна страна, за да бъде полезен с отговора на поставените му въпроси (решение от 4 декември 2018 г., Minister for Justice and Equality и Commissioner of An Garda Síochána, C-378/17, EU:C:2018:979, т. 27 и цитираната съдебна практика).

27 Всъщност в рамките на разделянето на правомощията между юрисдикциите на Съюза и националните юрисдикции Съдът трябва да вземе предвид фактическия и правен контекст, в който се вписват преюдициалните въпроси, очертан в акта за преюдициално запитване. Следователно, каквито и да са критиките на латвийското правителство срещу посочената в акта за преюдициално запитване преценка на последиците на съдебното решение за условно осъждане на A. P. на лишаване от свобода, разглеждането на настоящото преюдициално запитване трябва да се извърши въз основа на тази преценка (вж. в този смисъл решение от 12 декември 2019 г., Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal (Събиране на семейството — Сестра на бежанец), C-519/18, EU:C:2019:1070, т. 26 и цитираната съдебна практика).

28 В този контекст не може да се приеме доводът на латвийското правителство, че естонските юрисдикции са длъжни да събират информация от латвийските юрисдикции. Всъщност запитващата юрисдикция следва да определи дали разполага с цялата информация, чието предаване се изисква съгласно Рамково решение 2008/947, и по-специално дали

удостоверението по член 6 от него трябва да бъде допълнено. Следователно, след като запитващата юрисдикция е приела, че разполага с достатъчно данни, за да определи съгласно релевантните норми на националното право последиците от съдебното решение, с което A. P. е условно осъден на лишаване от свобода, Съдът не следва да поставя под въпрос тази преценка.

29 От гореизложеното следва, че представените от латвийското правителство доводи не са достатъчни, за да се установи, че поставеният въпрос очевидно няма никаква връзка с действителността или с предмета на спора по главното производство и че следователно тези доводи не могат да оборят презумпцията за релевантност, от която се ползва този въпрос.

По същество

30 С въпроса си запитващата юрисдикция по същество иска да се установи дали член 1, параграф 2 от Рамково решение 2008/947 трябва да се тълкува в смисъл, че признаването на присъда, с която се налага наказание лишаване от свобода, чието изпълнение е спряно единствено при условие за спазване на законово задължение за въздържане от извършване на ново престъпление през изпитателен срок, попада в приложното поле на това рамково решение.

31 Член 1, параграф 2 от Рамково решение 2008/947 предвижда, че то се прилага единствено за признаването на съдебни решения, и когато е приложимо, на решения за пробация, за прехвърлянето на отговорност относно упражняването на надзор върху пробационни мерки и алтернативни санкции, както и за всяко друго решение, свързано с това признаване или надзор.

32 От член 2, точка 1 от това рамково решение следва, че за целите на същото терминът „съдебно решение“ означава окончателно решение или разпореждане на съд на издаващата държава, с което се установява, че определено физическо лице е извършило престъпление и му се налага някоя от мерките, изброени в член 2, точка 1, букви а)—г) от същото рамково решение.

33 След като поставеният въпрос се отнася до признаването на съдебно решение, с което се налага наказание лишаване от свобода, чието изпълнение е спряно, следва да се определи дали такова съдебно решение трябва да се счита за съдебно решение по смисъла на член 2, точка 1 от Рамково решение 2008/947 на основание член 2, точка 1, буква б) от това рамково решение, който се отнася до съдебните решения, с които се налага наказание с отложено изпълнение.

34 Понятието „наказание с отложено изпълнение“ е определено в член 2, точка 2 от посоченото рамково решение като наказание лишаване от свобода или всяка мярка, включваща лишаване от свобода, чието изпълнение е условно отложено, изцяло или частично, когато наказанието е наложено с постановяване на една или повече пробационни мерки.

35 Вследствие на това следва да се определи дали задължението за въздържане от извършване на ново престъпление през изпитателен срок представлява пробационна мярка по смисъла на Рамково решение 2008/947.

36 В това отношение от член 2, точка 7 от това рамково решение следва, че за целите на посоченото рамково решение пробационни мерки са задълженията и предписанията, наложени от компетентен орган на физическо лице в съответствие с националното законодателство на издаващата държава, във връзка с наказание с отложено изпълнение, условно/отложено осъждане или условно освобождаване.

37 Тази разпоредба не запазва квалификацията „пробационни мерки“ по смисъла на посоченото рамково решение само за определени видове конкретни задължения, поради което задължението за въздържане от извършване на ново престъпление през изпитателен срок може да се счита за такава пробационна мярка, когато то представлява условието за спиране на изпълнението на наказание лишаване от свобода.

38 В член 4, параграф 1 от Рамково решение 2008/947 обаче се уточнява, че то се прилага към пробационните мерки или алтернативните санкции, които изброява, и следователно по принцип ограничава приложното си поле до тези пробационни мерки и тези алтернативни санкции.

39 Разбира се, това ограничение може да се отхвърли в някои случаи, доколкото съгласно член 4, параграф 2 от същото рамково решение всяка държава членка разполага с възможност да нотифицира други пробационни мерки или други алтернативни санкции, върху които има готовност да упражнява надзор.

40 От акта за преюдициално запитване обаче е видно, че Република Естония не се е възползвала от тази възможност и че естонското право предвижда единствено надзора на пробационните мерки или алтернативните санкции, посочени в член 4, параграф 1 от Рамково решение 2008/947.

41 В този контекст следва да се отбележи, че задължението за въздържане от извършване на ново престъпление през изпитателен срок не е изрично посочено сред изброените в тази разпоредба категории задължения и предписания.

42 Член 4, параграф 1, буква г) от това рамково решение обаче се отнася до по-широката категория на „предписания, свързани с поведението“.

43 Последният израз не е дефиниран в посоченото рамково решение, поради което съгласно постоянната практика на Съда неговото значение и обхват следва да се определят в съответствие с обичайното му значение в говоримия език, като се държи сметка за контекста, в който той се използва, и за целите, преследвани от правната уредба, в която се вписва (вж. в този смисъл решение от 25 октомври 2012 г., Ketelä, C-592/11, EU:C:2012:673, т. 51 и цитираната съдебна практика).

44 В това отношение следва да се отбележи, първо, че наложеното на осъденото лице задължение да се въздържа от извършване на ново престъпление през изпитателен срок представлява разпореждане, целящо да определи поведението на това лице, поради което следва да се счита за „предписание, свързано с поведението“ в съответствие с обичайното значение на този израз в говоримия език.

45 Второ, контекстът, в който се вписва член 4, параграф 1, буква г) от Рамково решение 2008/947, също показва, че тази разпоредба трябва да се тълкува в смисъл, че обхваща по-специално подобно задължение.

46 На първо място, след като запитващата юрисдикция се пита дали може да приложи това рамково решение към посоченото задължение, въпреки че според нея то не предполага прилагането на мерки за активен надзор от изпълняващата държава членка, следва да се констатира, че множество от посочените в член 4 от посоченото рамково решение пробационни мерки не изискват непременно прилагането на такива мерки за надзор. Такъв е по-специално случаят на задълженията да не се посещават определени населени места, зони или определени райони, да се избягват всякакви контакти с конкретни лица или с конкретни предмети, посочени в член 4, параграф 1, букви б), е) и ж) от същото рамково решение.

47 На второ място, член 14, параграф 1, първа алинея от Рамково решение 2008/947 предвижда, че компетентният орган на изпълняващата държава членка е оправомощен да вземе всички последващи решения, свързани с наказание с отложено изпълнение, по-специално когато осъденото лице извърши ново престъпление.

48 Както следва от член 14, параграф 1, букви а) и б) от това рамково решение в приетите на това основание решения може да се предвиди изменение на пробационната мярка, промяна в продължителността на срока на пробацията или отмяна на отлагането на изпълнението на присъдата.

49 От това следва, че една от последиците от признаването на съдебно решение, с което се налага наказание с отложено изпълнение, е да се предостави на компетентния орган на изпълняващата държава членка правомощието да приеме мерките относно първоначално постановеното отлагане, които изглеждат необходими, когато осъденото лице извърши ново престъпление.

50 При тези условия тълкуването на списъка по член 4, параграф 1 от Рамково решение 2008/947, в смисъл че не включва задължението за въздържане от извършване на ново престъпление, би довело до парадоксален резултат.

51 Всъщност подобно тълкуване би означавало, че правомощието за приемане на последващи мерки в случай на извършване от осъденото лице на ново престъпление по необходимост ще бъде отказано на компетентния орган на държавата членка по местопребиваване, когато присъдата, с която се налага наказание с отложено изпълнение, обвързва запазването на това отлагане единствено със спазването на това задължение. Това правомощие обаче би било признато на този орган, ако отлагането е подчинено на друго задължение по член 4, параграф 1 от Рамково решение 2008/947 без пряка връзка с евентуалното извършване на ново престъпление. Последното разрешение би се приложило по-специално ако това друго задължение има много ограничен обхват, като задължението за уведомяване на конкретен орган за всяка промяна на мястото на пребиваване или месторабота, предвидено в член 4, параграф 1, буква а) от това рамково решение, или ако посоченото друго задължение няма никаква връзка с изпълняващата държава членка, каквото е задължението да не се посещават определени места в издаващата държава членка, предвидено в член 4, параграф 1, буква б) от посоченото рамково решение.

52 Трето, допускането на възможността по силата на Рамково решение 2008/947 да се признае съдебно решение, с което е наложено наказание с отложено изпълнение, когато изпълнението на това наказание е спряно под единственото условие за въздържане от извършване на ново престъпление, може да допринесе за постигането на преследваните с това рамково решение цели. Всъщност от член 1, параграф 1, както и от съображения 8

и 24 следва, че посоченото рамково решение преследва три допълнителни цели, а именно да улесни социалната рехабилитация на осъдените лица, да подобри защитата на жертвите и на обществото като цяло, като предотврати рецидивизма, и да улесни прилагането на подходящи пробационни мерки и алтернативни санкции, когато извършителят не живее в държавата членка на осъждане.

53 По-специално органите на държавата членка, в която пребивава осъденото лице, по правило в по-голяма степен са в състояние да следят за спазването на това задължение и да изведат последиците от евентуалното му нарушение, тъй като по принцип най-добре могат да преценят естеството на това нарушение, положението на неговия извършител, както и перспективите му за рехабилитация.

54 Освен това следва да се констатира, че връзката, установена между спирането на изпълнението на наказанието и задължението за въздържане от извършване на ново престъпление, има за цел да възпре рецидива. По този начин предоставянето на компетентния орган на държавата членка по пребиваване на възможността да изведе последиците от евентуалното неизпълнение на това задължение, е от естество да допринесе за постигането на целта за защита на жертвите и обществото като цяло.

55 От гореизложеното следва, че задължението за въздържане от извършване на ново престъпление през изпитателен срок по принцип може да представлява пробационна мярка по смисъла на член 2, точка 7 от Рамково решение 2008/947, когато е условие, от което зависи спирането на изпълнението на наказание лишаване от свобода.

56 Важно е обаче да се подчертае, че в член 2, точка 2 от това рамково решение се уточнява, че пробационните мерки, свързани с наказание с отложено изпълнение, могат да бъдат предвидени в самото съдебно решение или определени в отделно решение за пробация, взето от компетентен орган.

57 Освен това от член 2, точка 7 от посоченото рамково решение следва, че посочените в него пробационни мерки по дефиниция са „наложени от компетентен орган“.

58 От това следва, че компетентният орган на издаващата държава членка трябва да определи условията, от които зависи спирането на изпълнението на наложеното наказание или на мярката за лишаване от свобода, така че да позволи на органите на изпълняващата държава членка да определят, въз основа на присъдата или на решението за пробация, какви са наложените на осъденото лице пробационни мерки. Запитващата юрисдикция следва да провери дали с оглед на данните, съдържащи се в изпратеното съдебно решение, това е така в делото по главното производство.

59 С оглед на всички изложени по-горе съображения на поставения въпрос следва да се отговори, че член 1, параграф 2 от Рамково решение 2008/947, във връзка с член 4, параграф 1, буква г) от него, трябва да се тълкува в смисъл, че признаването на присъда, с която се налага наказание лишаване от свобода, чието изпълнение е спряно единствено при условие за спазване на законово задължение за въздържане от извършване на ново престъпление през изпитателен срок, попада в приложното поле на това рамково решение, стига това законово задължение да произтича от тази присъда или от постановено въз основа на нея решение за пробация, което запитващата юрисдикция има задачата да провери.

По съдебните разноски

60 С оглед на обстоятелството, че за страните в главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (първи състав) реши:

Член 1, параграф 2 от Рамково решение 2008/947/ПВР на Съвета от 27 ноември 2008 година за прилагане на принципа за взаимното признаване към съдебни решения и решения за пробация с оглед на надзора върху пробационните мерки и алтернативните санкции, във връзка с член 4, параграф 1, буква г) от него, трябва да се тълкува в смисъл, че признаването на присъда, с която се налага наказание лишаване от свобода, чието изпълнение е спряно единствено при условие за спазване на законово задължение за въздържане от извършване на ново престъпление през изпитателен срок, попада в приложното поле на това рамково решение, стига това законово задължение да произтича от тази присъда или от постановено въз основа на нея решение за пробация, което запитващата юрисдикция има задачата да провери.

Подписи